Жалба, подадена на 22 септември 2014 г. — Niche Generics/Комисия

(Дело T-701/14)

(2014/C 431/61)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Niche Generics Ltd (Hitchin, Обединено кралство) (представители: E. Batchelor, M. Healy, Solicitors, и F. Carlin, Barrister)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени решението;

— да отмени или във всеки случай да намали размера на глобата; и

— да осъди Комисията да заплати собствените си разноски и разноските на жалбоподателя във връзка с настоящото производство.

Правни основания и основни доводи

С настоящата жалба жалбоподателят иска частична отмяна на Решение C(2014) 4955 окончателен на Комисията от 9 юли 2014 г. по преписка AT.39612 — Perindopril (Servier).

В подкрепа на жалбата си, жалбоподателят излага единадесет правни основания.

1. Първо правно основание, състоящо се в твърдението, че Комисията не е приложила правилно правния критерий за „обективна необходимост“ при преценката дали патентното споразумение между жалбоподателя и Servier попада в обхвата на член 101, параграф 1 ДФЕС.

2. Второ правно основание, състоящо се в твърдението, че Комисията е нарушила принципа на равно третиране като не е приложила насоките на Регламента за групово освобождаване относно трансфера на технологии спрямо споразумението на жалбоподателя.

3. Трето правно основание, състоящо се в твърдението, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, като е определила споразумението като „нарушение поради целта“ на член 101, параграф 1 ДФЕС.

4. Четвърто правно основание, състоящо се в твърдението, че Комисията е приложила погрешно собствения си критерий за „нарушение поради целта“ спрямо специфичните факти, свързани със жалбоподателя.

5. Пето правно основание, състоящо се в твърдението, че Комисията е допуснала грешка при прилагането на правото, като е заключила, че последиците на споразумението нарушават конкуренцията.

6. Шесто правно основание, при условията на евентуалност, състоящо се в твърдението, че Комисията да е допуснала грешка при прилагане на правото, като не е признала, че споразумението отговаря на критерия за изключване по член 101, параграф 3 ДФЕС.

7. Седмо правно основание, състоящо се в твърдението, че Комисията е нарушила правото на жалбоподателя на защита и принципа на доброто управление, като е упражнила натиск при разследването си във връзка с документи, които се ползват със законна привилегия.

8. Осмо правно основание, състоящо се в твърдението, че Комисията е нарушила принципа на равно третиране при изчисляването на глобата, като е третирала жалбоподателя по различен начин в сравнение със Servier, без това да е било обективно обосновано.

9. Девето правно основание, състоящо се в твърдението, че при налагането на санкцията на жалбоподателя Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, насоките си за определяне на глобите и предишната си утвърдена практика.

10. Десето правно основание, състоящо се в твърдението, че Комисията е нарушила член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 ([1]), като е превишила максимума на санкцията от 10 % от общия размер на оборота.

11. Единадесето правно основание, състоящо се в твърдението, че Комисията е нарушила задължението си да изложи мотиви съгласно член 296 ДФЕС за изчисленията си относно глобата и преценката си за тежестта на нарушението на жалбоподателя.

([1]) Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ 2003 L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

Жалба, подадена на 10 октомври 2014 г. — IPSO/ЕЦБ

(Дело T-713/14)

(2014/C 431/62)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Организация на служителите в европейски и международни институции във Федерална република Германия (IPSO) (Франкфурт на Майн, Германия) (представител: L. Levi, адвокат)

Ответник: Европейска централна банка (ЕЦБ)

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени решението на Изпълнителния съвет на ЕЦБ от 30 май 2014 г., което е оповестено на 16 юли 2014 г. и установява максимална продължителност от две години за някои договори на временно наети служители, изпълняващи секретарски и административни функции,

— да осъди ответника за заплати обезщетение за неимуществени вреди, оценени по справедливост на 15 000 EUR,

— да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага две правни основания.

1. Първо правно основание: от една страна, нарушение на правото на жалбоподателя на информиране и консултиране, закрепено в член 27 от Хартата на основните права на Европейския съюз и в Директива 2002/14 ([1]), както и по-подробно уредено и приложено с рамковото споразумение за признаването, обмена на информация и консултирането и със споразумението ad hoc от януари 2014 г. за създаване на работна група относно временно наетите служители, сключени между ЕЦБ и IPSO, и от друга страна, нарушение на посочените споразумения.

2. Второ правно основание: нарушение на правото на добра администрация и по-специално на правото на лицата да бъдат изслушвани и на правото на достъп до информация — процесуални права, закрепени в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

([1]) Директива 2002/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2002 година за създаване на обща рамка за информиране и консултиране на работниците и служителите в Европейската общност (ОВ L 80, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 120).